

dybere — tillad mig at sige det — med Hensyn til Betydningen af den moraliske Kraft i Samfundet end det ærede Medlem fra Leire; han er lidt mere i Forstaaelse med, hvad det betyder, at et Folk paa den Maade faares i sin Retsbevidsthed, end at han i alt Fald vilde tage Del i dette, at der ikke gives Midler mod en saadan Regjering. Vel, de Herrer kunne gaa videre, de kunne reise en Bevægelse i Landet, paa fuldstændig loelig Grund, det maa absolut kunne have sin Virkning, selv naar disse Bevægelser vare spredte og fremtraadte under forskjellige Former (Ubrudelse). Jeg taler ikke til den ærede Ordfører, det er mig aldeles ligegyldigt, hvad han siger om det, som jeg udtaler, men jeg mener blot dette, at enhver Mand, der staar paa den almindelige Valgret og har Tillid til det Folk, han er valgt af, kan ikke komme fra, at Tusinder af danske Borgere maa, for det Diemed at hævede deres Ret eller føre os tilbage til loelig Orden, betyde mere end en Enkelt i Samfundet, der af Interesse eller af anden Tilsielighed fører os bort derfra.

Ordføreren (Holstein): Jeg maa atter forstyrre det ærede Medlem. Først maa jeg omtale en Bemærkning af mig, som det ærede Medlem brugte til at holde et længere indigneret Foredrag om, idet jeg flere Gange har brugt det Udtryk „at fremtvinge Provisoriet“. Jeg har brugt det et Par Gange i Aften, og første Gang gjorde jeg udtrykkelig den Bemærkning dertil: „fremtvinge“ vil naturligvis sige, under de nuværende Forhold at bevirke, at der vilde komme et Provisorium, og jeg tilføiede naturligvis mod Forsætningen; thi efter Forsætningen kan et Provisorium ikke fremtvinges, saa maa Regjeringen gaa. Jeg antager, at det ærede Medlem ikke har hørt min Forklaring, thi ellers er det mig ligesom ufatteligt, at det ærede Medlem kan bruge Udtrykket paa den Maade, han gjorde. Nu haaber jeg, at det ærede Medlem har hørt det, saa at jeg vel sagtens ikke behøver at bruge den lange Omskrivning, uden at dette Ord kan misforstaaes. Jeg maa forresten atter bede det ærede Medlem om at give en noget bedre Forklaring, det er absolut nødvendigt for Afstemningen. (Berg ler). Det kan ikke nytte, at det ærede Medlem ler, thi de Midler, det ærede Medlem har nævnt nu, ere i den Grad uklare, at Ingen kan forstaa dem. Det ærede Medlem har sagt, at der naturligvis vilde komme en midlertidig Bevilling, ellers vilde Ministeriet gaa. Det siger det ærede Medlem om et Ministerium, som har gjort, hvad dette Ministerium har gjort, og som har tilkendegivet det, som det har tilkendegivet. Det ærede Medlem siger, at vi maa tænke konstitutionelt, men det kan da ikke hjælpe, at vi tænke konstitutionelt, naar Regjeringen ikke handler konstitutionelt, men det har det ærede Medlem ikke nogen som helst fornustig Grund til

at antage, og jeg kan ikke tro, at det ærede Medlem kan være bleven saa regjeringsvenlig, at han kan antage, at Regjeringen vil handle konstitutionelt blot for at hjælpe ham til Midlerne. Medlæggelsen af Mandatet! siger det ærede Medlem. Efter den sidste Forklaring skulle vi nedlægge vore Mandater, naar det ærede Medlem negter Finansloven; men saa glat gaar det endnu ikke, det var at hjælpe det ærede Medlem noget for bekvemt fra det. Saa sagde det ærede Medlem, at han vilde indskrænke Regjeringen saaledes ved sine Bevillinger, at den til Slutning vilde blive fjed af det. Hvor har det ærede Medlem Grund til at tro, at en Regjering, der udsteder et Provisorium med den Bemærkning, at den ved første Leilighed vil tage endnu Mere, vil holde sig indenfor en Grænse, som den selv har erklæret at ville overskride. Det Middel gaar heller ikke. Saa siger det ærede Medlem, at efterhaanden vil Befolkningen reise sig. Ja, det er et Middel. Vil det ærede Medlem reise Befolkningen, vil det ærede Medlem om kortere eller længere Tid komme udenfor Loven? Lad os faae en Forklaring (Ubrudelse af Berg). Rejs! ja, man kan jo reise paa mange Maader, det ærede Medlem vil altsaa ikke reise, som han før har gjort, men han vil reise Befolkningen; saa vil Regjeringen blive umulig, men hvorledes? Det er ikke nok at forstikke, at den vil blive umulig, naar det ærede Medlem negter Finansloven, men vi maa vide, hvorledes det ærede Medlem vil gjøre den umulig. Det ærede Medlem siger, at det har Monrad sagt. Nu er det ærede Medlem altsaa kommen saa vidt, at han i sin Nød paaberaaber sig Monrad, som har ført det første og ivrigste Forsvar for Tilstedeligheden af provisoriske Finanslove. Monrad har sagt, at til Slutningen vilde det gennemførte Grundlovsbrud være farlig for Thronen, men er det den eneste Trøst, som det ærede Medlem har, at han kan anføre Monrad, som selv har forsvaret provisoriske Finanslove, som den, der skal raade og hjælpe paa Midlerne, er det den eneste Trøst, saa spørger jeg, har Monrad nogensinde raadet til i Efteraaret at negte Finansloven? Denne store Tillid til Monrad forekommer mig at være Legn paa, at det ærede Medlem slet ingen Tillid har til sig selv. Endelig kom det Sidste, at der vilde kunne komme en Bevægelse, sagde det ærede Medlem, spredt hist og her paa forskjellige Steder, og denne Bevægelse kunde bevirke noget ganske Forskædeligt. Vil det ærede Medlem ikke nærmere forklare denne Bevægelse; der er jo saa mange Bevægelser, man kan foretage sig spredte paa enkelte Steder; men det har Intet at betyde. Jeg gjentager derfor mit Spørgsmaal til det ærede Medlem. Vil det ærede Medlem ikke besvare det, maa jeg finde mig i, at han tier stille, men jeg er nødt til at gjentage det og spørge: hvilke ere Midlerne?